

РОСИЦА КУНЕВА

БЕЗ ОБЈАШЊЕЊА

ПОРУКА 21

Сам Бог преводи наше жеље
у подземни жамор мрава
или у белу азбуку кише –
Он, Који види наше незнање.

А ми мислимо да смо стигли до Речи.
Љубав нам треба!
Ништа више!
Сем понизности мравље
и светилке у тами.

МОЛИТВА

Подижем очи,
а тамо – бело;
шкрипе капије замандаљене
и птиче пева.

Подижем очи, тражим
речи без сећања.
Држиш их лако у рукама,
поиграваш се.

Ваздух подижем, наводно лак,
а тежак заправо.
А ти га некако претвараш
у облак нежности.

Речи, и ваздух, и уздах –
теби ћу послати.
Врати ми очи, молим те!
Сачекаћу...

АНТИЧКИ

Верѝ Хорваѝ

Говорићу у кратким реченицама,
без икаквих допуна и околности
и без предлога и излишне интерпункције –
као талас Хомеровог хексаметра
и као гнев Одисеја на Итаки
јер сећам се песме опојне
пре но што се стене сусретну у тами.
Сирене нас везују својим власима
и гласовима огољених уздаха
а за Харибдом стижу китови што
бродове уздижу изнад таласа.
Али Зевс не зна моју граматику
не зна колико чезнем да се искажем
кроз кратке реченице са субјектима
бивших вољених и стражара.
Разливамо танану амброзију
у једној небеској крчми на тргу,
таласи оцртавају силуету
весталке. Наговештен је
повратак на Итаку,
али не Одисејев него мој –
кад нико ништа не очекује.
И отпловићу у будуће несвршено
пре но што се краљ врати кући

Ваљда је запамтио како да ме опише...

БЕЗ ОБЈАШЊЕЊА

Ето, немам шта да кажем –
ништа паметно, ништа смислено.
Играм шах на тротоару
са страховима својим истинским.
Ништа ново нећу рећи,
али исписаћу то дахом,
јер имам прегршт пријатеља,
који ће се, будем ли их позвала,
као вуци у чопору
када крв намиришу,
сјатити око мене
и урликом ме чувати.
Не желим ништа да кажем...
Трагови са плочника копне.
Али само да се зна:
од вука псето не бива ...

* * *

*Ако си дуго заљеган у њонор
и њонор се заљегла у њебе.
Friedrich Nietzsche*

А речи су склиске, охладне
пре него што их било коме пружим.
Питам се да ли ћу заиста
моћи да проникнем таму.
А речи су рибе којима сам
успела да нахраним гладне
и оне сите некако да намамим.
Али данас су реке страховито жедне
и спотичу се по свом камењу.
Остале су без га̀за, обале им сурване.
Није ми преостало чак ни ћутање.
Остадох да сакупљам речи.
И да их бацам у бездан
као камење.

* * *

Долази црна вода
сенке довлачи.
Рони се обала стрма
и врбе плачу.

Долази мутна вода,
душе усковитлава.
Обала још се држи,
а целат спава.

Долази златна вода,
гута мрак сваки.
Светлост руком дотичем
и тражим знаке.

И врбе спавају онде
са целатом што плаче.
Гле, тече бела вода!
Шта ли то значи?

* * *

Снег је сладолед за анђеле
који стају у ред
док се врти временска машина
и сви на ишчезлим фотографијама
Пахуљице наручују свинг
па нам у исти час туга
мирише на ванилу и Фиццералда
лудо заљубљеног у своју Зелду
Пахуљице веју
и топе се у милонги
по степеницама Монмартра
до сутрашњег јутра и догод сипи
У девет...
У једном тангу у Паризу.

* * *

Последњи читалац
вавилонске библиотеке
поставиће основе
новог хаоса.
Само, да ли ће
после тога
поново бити
Слово?
Једна реч
исписаће бивство
моје сенке
кад ме
не буде било.

Превела с бугарског
Вера Хорвај